

CONGREGATIO PRO ECCLESIIS ORIENTALIBUS

Kongregace pro východní církve

6. března 2019, Popelační středa

Čj. 1/2019

Sbírka pro Svatou zemi 2019

Společenství a solidarita s jeruzalémskou církví

Excellence,

postní cesta vyzývá každého z nás, aby se vracel k místům a událostem, které změnily běh dějin lidstva i osobní život každého z nás. Jsou to místa a události, které nám předávají živou památku všeho, co vtělený Boží Syn vyslovil, vykonal a vytrpěl pro naši spásu.

Centrem celého liturgického roku je Svatý týden, který začíná v Betfage Ježíšovým vstupem do Jeruzaléma. Následujeme ho do Betánie a jsme svědky pomazání vonným nardovým olejem, což je proroctví o jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Ve večeradle nám On dává sebe samého v chlebě a ve víně, umývá nám nohy, a tak nás učí, že pokorná služba je novým přikázáním lásky. Prožíváme jeho zatčení v Getsemanech a při vši naší zranitelnosti ho sledujeme z dálky jako Petr, který ho zapírá. Pod křížem jsme spolu s Pannou Marií a s jeho milovaným učedníkem přítomni jeho smrti a kontemplujeme jeho probodený bok. Nakonec je uložen do hrobu, k němuž o velikonočním ránu přichází Marie Magdaléna. On ale vstává z mrtvých a svým světlem hladí naše oči a naše srdce; tím nás zve, abychom nahlíželi do nitra světových dějin i osobní historie každého z nás.

Když znovu prožíváme tajemství naší spásy, s větší naléhavostí myslíme na bratry a sestry, kteří prožívají a dosvědčují víru v Kristovu smrt a zmrtvýchvstání ve Svaté zemi, a v lásce jim také vyjadřujeme svou solidaritu. Na své první generální audienci 27. března 2013 připomněl papež František poutníkům: „Prožívat Svatý týden a následovat Ježíše znamená učit se, jak vycházet ze sebe (...), abychom šli vstříc druhým, abychom šli na existenční periférie a jako první se vydali za svými bratry a za svými sestrami.“

U příležitosti letošní *sbírky pro Svatou zemi* si chceme společně s výzvou papeže Františka znovu vyslechnout i slova svatého Pavla VI., který se vydal do Svaté země na začátku ledna 1964, aby tuto pouť vykonal jako první z nástupců apoštola Petra. V apoštolské exhortaci *Nobis in Animo*, kterou v roce 1974 založil tuto sbírku, říká: „Jeruzalémská církev (...) zaujímá privilegované místo v péči Svatého stolce a ve starostech celého křesťanského světa; o posvátná místa a zvláště o město Jeruzalém se v nejvyšší míře zajímají také státy a velké mezinárodní organizace (...). Takovouto pozornost dnes ještě zvětšují závažné problémy náboženského, politického a sociálního charakteru, které tam existují (...).“

I dnes je Blízký východ dějištěm procesu, který rozbil vztahy mezi národy tohoto regionu a vytvořil nespravedlivou situaci, kde naděje, že nastane mír, se stává něčím téměř

neuváženým. Vloni 7. července v Bari na začátku modlitby Svatého otce s hlavami blízkovýchodních církví zazněla tato slova: „Nad tímto nádherným regionem se zvláště v posledních letech usadil hustý temný mrak: válka, násilí a ničení, okupace a různé formy fundamentalismu, nucené migrace a odchody, a to všechno při mlčení mnohých a za spolupráce dalších. Blízký východ se stal místem, kde lidé svou zemi opouštějí. Existuje riziko, že přítomnost našich bratří a sester ve víře bude vymazána, a tak bude znetvořena samotná tvář celého regionu, protože Blízký východ bez křesťanů by už nebyl Blízkým východem.“

Jak připomíná svatý Pavel VI. v *Nobis in Animo*, církev už dlouho není pouhým divákem: „Od druhé poloviny minulého století docházelo ke značnému nárůstu pastoračních, sociálních, charitativních a kulturních činností ve prospěch veškerého místního obyvatelstva bez rozdílu i církevních společenství ve Svaté zemi (...). Pro to, aby se dvoutisíciletá přítomnost křesťanů trvajících v Palestině od samého počátku mohla zachovat a dokonce upevnit tak, aby křesťané byli v aktivní službě ostatním společenstvím, s nimiž tam mají žít, je potřebné, aby křesťané z celého světa projeví svou velkorysost a dávali jeruzalémské církvi pocítit lásku svých modliteb, vroucnost svého porozumění a poskytovali jim hmatatelné znamení své solidarity.“

V posledním období s nadějí sledujeme určitý opětovný nárůst poutí a dotýkáme se radosti z víry zakoušené mnoha věřícími, kteří ve stále hojnějším počtu přicházejí do Svaté země z Číny, Indie, Indonésie, Filipín a Srí-Lanky. Jak bychom si neměli myslet, že se tak naplňuje evangelní proroctví o tom, jak „přijdou z Východu i ze Západu, ze Severu i z Jihu a budou sedět u stolu v Božím království“? Takováto apoštolská vitalita je velkým znamením pro místní komunity a výzvou pro ty západní, jež jsou často pokoušeny malomyslností a rezignací, aby ve svém každodenním životě prožívaly a dosvědčovaly svou víru.

Mám velkou radost z toho, že mohu odevzdat živoucí vděčnost Svatého otce Františka Vám, kněžím, řeholníkům i ostatním věřícím, kteří pracují pro dobrý výsledek sbírky s věrnou vírou v dílo, které církev zamýšlí vykonat známým způsobem pro všechny své syny. Vyprošuji hojná Boží požehnání pro Vaši diecézi a odevzdávám Vám svůj bratrský pozdrav v Pánu Ježíši.

Vám oddaný

+ Leonardo kard. Sandri
prefekt

+ Cyril Vasil, S.J.
arcibiskup sekretář